

s'ha pogut seguir en les anteriors edicions. La subversió dels valors socialment acceptats era evident en dos espectacles sense concessions: *Morir a Bagdad*, de la Cia. Teatre per la Pau, i *Y los peces salieron a combatir contra los hombres*, d'Atra Bilis Teatro. Altrament *El cap als núvols*, de Payground, i *Micropaisatges: Walking-dance Limitrof*, de Societat Doctor Alonso, feien l'ullet al públic infantil, amb un intent força reeixit d'acostar els nens i nenes a la creació contemporània. La programació en aquest apartat es completava amb l'aportació de dues creadores ja ben consolidades: Semolina Tomic amb *Coto de Casa* i Empar Rosselló amb *Anarcadim*. *Alfons a mà dreta*.

4. *La Incubadora*. Aquesta beca de creació d'arts escèniques i visuals, dotada amb 6.000 euros, que vol servir d'estímul a la recerca i producció, representa una de les apostes més serioses que configuren el mapa de la creació actual, com ho demostra la quantitat i qualitat dels projectes presentats. El col·lectiu Àrea Tangent, guanyadors de la beca l'any passat, van presentar el seu projecte, titulat *Rim (fins quan continuarà?)*, que, amb una formulació multidisciplinària utilitzada efectivament i amb

una alta precisió tecnològica, navegaven pels textos de Jack Kerouak i Patty Smith. La beca d'enguany va recaure en el projecte presentat per Kulturprozent, dirigit pel músic Julià Carboneras.

5. *Cinema*. S'han presentat diverses projeccions de documentals i pel·lícules. *Cremaster*, de l'americà Matthew Barney, i *Millennium mambo*, del taiwanès Hou Hsio Hsien, han estat les dues propostes més destacables.

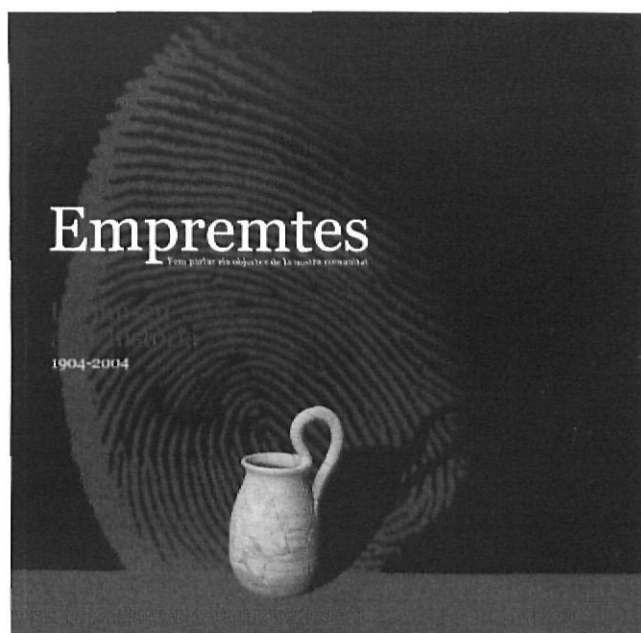
6. *Microclimes*. Sota aquest apartat s'aplegaven un seguit de propostes a mig camí entre l'acció teatral, el joc virtual i la *performance* que configuraven una mostra molt interessant de les possibilitats que s'obren en el terreny de la creació aplicant les innovacions tecnològiques i sobretot, com sempre, la capacitat d'imaginació i la voluntat d'intervenció crítica dels creadors.

En fi, a Panorama s'han pogut veure un seguit de propostes d'aquelles que els programadors en dirien «de risc», però amb un gran rigor creatiu; és a dir, en la majoria de les propostes es trasllua molt clarament l'esforç d'innovació, formal i conceptual, dels seus autors i és precisament aquest fet el que li dona singularitat.

Pep Fargas

Sant Feliu, un museu amb història

El Museu d'Història de Sant Feliu de Guíxols el passat 2004 va celebrar 100 anys d'existència. Per aquest motiu va organitzar una exposició retrospectiva, «Empremtes. Fem parlar els objectes de la nostra comunitat», que, inaugurada el 8 de novembre, es va poder veure fins al 15 de gener d'enguany. En un acurat catàleg de l'exposició es repassava l'evolució històrica, els serveis oferts, les persones que ho han fet possible, els objectius i les intencions de futur. Tot plegat per revisar i deixar constància dels primers cent anys del llarg camí del museu que de ben segur ha de recórrer amb la ciutat.

El Museu d'Història de Sant Feliu de Guíxols va néixer, com tants, a partir de la voluntat d'unes persones de preservar el patrimoni amb la intenció de perpetuar la nostra cultura i la nostra identitat. Varen ser entre altres Josep Berga i Boada, Joan Bordàs, Mn. Llàmbert Font o Lluís Esteva. L'inici va ser difi-

cil, tot i l'altruisme dels seus promotors, per la poca sensibilitat social i els minsos recursos de què es disposava aleshores.

Avui dia, sortosament, els museus ja tenen un paper important en la societat, i el de Sant Feliu és una peça més dintre de l'extensa xarxa de museus locals

del nostre país, que fan del territori una identitat cultural i una memòria col·lectiva.

Al llarg de tots aquests anys el museu ha viscut èpoques bones i èpoques dolentes, però sempre ha existit un equip humà que, fins i tot durant els anys en què restà tancat i força oblidat, treballava i engrescava una colla de joves perquè el cor de la institució continués batejant.

Han sigut moltes, doncs, les persones que de forma anònima o pública, impulsades per la mateixa sensibilitat que els seus antecessors, hi han treballat i col·laborat al llarg de tots aquests anys. Per a totes elles, aquesta celebració també ha sigut un homenatge d'agraïment que la ciutat els ha fet.

En les darreres dècades el museu ha estat

vinculat amb el servei municipal d'arxiu, i ha tingut una junta tècnica assessora que li ha permès poder oferir unes bones iniciatives educatives i de difusió. Un exemple en són els Tallers d'Història, activitat pionera en el camp pedagògic.

Avui, després de tot allò aconseguit en 100 anys, resta encarar el futur museístic guixolenc amb il·lusió i optimisme, però sobretot amb la mateixa sensibilitat envers el patrimoni, la cultura, el territori i la identitat d'aquelles persones que de forma altruista l'iniciaren. Les generacions properes agafen el relleu per poder arribar al segon centenari amb més èxits i objectius que els d'avui. Tot un repte!

Joan Vicens

Torna el Tint al cap de trenta anys

Grup Tint-2 (1974-1976): entre la pràctica paraartística, l'anàlisi crítica, el desvetllament sociocultural i la lluita ideològica. Exposició a Banyoles del 22 d'octubre de 2004 al 7 de gener de 2005.

Els anys setanta el franquisme era un règim que havia perdut bona part de la seva litúrgia feixista, però seguia vivint d'anestesiar la societat i d'obligar-la a una llarga sessió d'hipnosi. Les ciutats, i els pobles, només podien ser grisos, avorrits i profundament asfixiants. Banyoles, però, va poder respirar una mica de la mà del moviment del Tint-1 i del Tint-2. Un grup de joves artistes i activistes políticoculturals van oferir a la ciutat

una mica de llum, un tros de respir, oxigen artístic, pulsio cultural a través del que ells van anomenar manifestacions. Avui, més de trenta anys després, Jordi Font i Narcís Selles fan història amb tot allò. Han tornat al vell edifici del Tint per fer una relectura d'aquell moviment, una relectura en el millor sentit de la història, la que porta la llum al passat perquè reboti sobre el present i ens ajudi a encendre escenaris de futur. Selles i Font acompanyen l'exposició amb un catàleg ple de textos rigorosos que esdevenen els ulls per acabar de mirar, i revisar, el temps del Tint-1 i del Tint-2. Un catàleg, però, que no s'accontenta només a voler ser un bon vehicle de comprensió d'aquells moviments artístics, sinó que es converteix, també, en un subjecte artístic gràcies a la ciència de Marcel Dalmau. No busqueu aquí exposicions «caixadestàlviques» on tot és amable,

Taula rodona a la Llotja del Tint, l'any 1974.

